

LA BÚSTIA

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

Des de ben petit que esperava amb impaciència la trucada del carter i gaudia amb el plec de sobres que aquell li lliurava. Els acariciava mentrestant mirava a qui anaven destinats i els ordenava en munts, unes pel pare, -que era qui llavors en rebia més- algun per la mare o pels avis que vivien amb ells, però el que més el satisfia era llegir el remitent i, tot seguit, preguntar encuriolit qui eren aquells que escrivien i que era el que deien. Quan es rebia una postal no podia pas estar-se'n de llegir-ne el contingut i comentar-lo amb la resta de la família. Sempre preguntava, palesament interessat, qualsevol cosa relacionada amb el correu del dia. En aquella època els carters el portaven directament al domicili destinatari, pujant al pis on havien de fer el lliurament.

Això va passar a la història quan calgué instal·lar les bústies a la entrada de l'edifici. Llavors el carter ficava les cartes a cadascuna de les bústies i hom les anava a treure quan calculava que l'home de correus ja havia enllestit la seva feina en aquella casa. Era un acte molt més fred que l'intercanvi de salutacions que implicava l'anterior forma de fer el lliurament. L'emoció que el xicot sentia abans havia minvat força d'ençà aquest canvi despersonalitzador, però persistia l'encís del que trobaria a la bústia. Ara, les relacions epistolars en un suport de paper han decaïgut gairebé fins a l'extinció i les noves tecnologies substitueixen el tradicional correu.

Aquella jovenívola impaciència va donar pas a una esperança molt arrelada dins seu en que un dia arribaria una carta que canviaria la seva vida. No sabia pas en quin sentit aniria el canvi, ni d'on vindria. Era una incògnita, però ell tenia el convenciment absolut de que això s'esdevindria i que aleshores es desfaria l'enigma. Hi confiava tant que va convertir-se en una dèria. Sempre que obria la bústia, tant la material com la virtual del correu electrònic, el cor li batejava amb intensitat mentre mirava el remitent. Cada vegada, després d'haver-lo llegit, s'apaivagava el seu ànim i ensems renaixia l'esperança d'una propera oportunitat. I, entre esperança i decepció, anava fent la seva vida rutinària, confiant en un miraculós canvi.

Però ell seguia esperant i va esperar fins a la mort, que va arribar d'una manera sobtada, imprevisible, en un moment del tot inesperat. El van trobar, sense vida a la banyera amb el cos mig submergit. Únicament el cap i els braços eixien de l'aigua. Sobre el pit tenia un sobre obert i una carta. Cap senyal de violència. El seu rostre seré reflectia pau i felicitat.

Al sobre, estovat i gairebé desfet per l'acció de l'aigua, encara eren perceptibles les restes del paper ceba que havia folrat el seu interior. S'havia descolorit i la taca lila estesa havia tenyit tot el sobre. No s'hi apreciava cap indicatiu d'haver-hi escrit un remitent ni l'adreça d'un destinatari. El paper de la carta era de bona qualitat, fet a mà i, per això mateix, mantenia la seva textura. Però no es va poder llegir el contingut ja que l'aigua, al diluir la tinta amb la que havia estat escrita, ho havia esborrat tot. Era il·legible.

El suposat text de la carta, col·locat al bell mig de l'escrit, havia de ser bastant curt. La tinta havia convertit cada lletra en un taca d'un blau fosc intens. Aquestes màcules que s'anaven degradant fins convertit tot el paper en una gran taca d'un blau clar eren com estels presidint un cel imaginari. Ningú va ser capaç d'escatir res. Tot plegat era un misteri, un enigma indesxifrable. I si cansat d'esperar tota la vida un missatge que mai no va rebre, havia escrit el seu propi comiat? Pregunta que només la imaginació podria respondre.